

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej

z siedzibą w W.

przeciwko S. R., B. R. i T. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 listopada 2016 r.,

zażalenia pozwanego S. R.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt I WSC (...) [I ACa (...)],

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w
orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 5 lipca 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną S. R. na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Uznał, że pozwany nie ma interesu prawnego (gravamen) w zaskarżeniu skargą kasacyjną korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, ponieważ Sąd Apelacyjny uwzględnił w całości apelację pozwanych, a więc wygrali oni w całości sprawę w zakresie będącym przedmiotem ponownego rozpoznania.

W zażaleniu pozwanego S. R. zarzucono, że brak interesu prawnego do złożenia skargi kasacyjnej nie może stanowić podstawy do jej odrzucenia w trybie kontroli przez Sąd drugiej instancji, a ponadto Sąd ten błędnie uznał brak interesu prawnego pozwanego.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o odrzucenie zażalenia jako wniesionego przez nieumocowanego pełnomocnika, a ewentualnie o oddalenie zażalenia wobec niedopuszczalności skargi od wyroku utrzymanego w mocy w danej części wyrokiem Sądu Najwyższego z 2015 r. w następstwie rozpoznania skargi kasacyjnej strony powodowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego S. R. wniesione zostało przez uprawnionego pełnomocnika, ponieważ Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 2 lutego 2016 r. ustanowił dla tego pozwanego pełnomocnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, a Okręgowa Rada Adwokacka, pismem z dnia 10 lutego 2016 r., delegowała adw. A. B. do wykonywania zastępstwa z urzędu w tej sprawie. Zarzut powoda wniesienia zażalenia przez nieumocowanego pełnomocnika okazał się więc nieuzasadniony.

Żalący nie ma racji kwalifikując badanie interesu prawnego w zaskarżeniu orzeczenia skargą kasacyjną jako merytoryczną ocenę skargi kasacyjnej, a zatem zastrzeżoną jedynie dla Sądu Najwyższego. Tymczasem w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt III CZP 88/13 (OSNC 2014/11/108) Sąd Najwyższy orzekł, że pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka. Brak zatem interesu prawnego (gravamen) w zaskarżeniu orzeczenia skargą kasacyjną jest więc inną przyczyną niedopuszczalności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁶ § 2 in fine k.p.c., której prawidłowa ocena dokonana przez sąd drugiej instancji może uzasadniać odrzucenie skargi kasacyjnej.

Jednakże ocena Sądu Apelacyjnego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego zażaleniem postanowienia okazała się nietrafna, a zarzuty pozwanego sformułowane w zażaleniu uzasadnione.

Rację ma żalący, że jego interes prawny w zaskarżeniu skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22.10.2015 r. w części dotyczącej pkt I.1 sentencji, w zakresie utrzymującym w mocy nakaz zapłaty kwoty 262.200,85 zł jest ponownym orzeczeniem w tym samym przedmiocie, o czym wcześniej już orzekł ten Sąd w wyroku z dnia 22 listopada 2013 r., a której to części tego wyroku nie uchylono wydanym w tej sprawie wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r. (II CSK 349/11).

Ponieważ wniosek strony powodowej o wykładnię wyroku z dnia 22 października 2015 r. został oddalony postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 lipca 2016 r., w uzasadnieniu którego jednak stwierdzono, że nastąpiło w nim powtórzenie rozstrzygnięcia zawartego w wyroku z dnia 22 listopada 2013 r., przeto rację ma żalący, że obecnie są dwa prawomocne wyroki dotyczące tego samego roszczenia, a to przesądza o istnieniu interesu prawnego w zaskarżeniu skargą kasacyjną wyroku z dnia 22 października 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu I instancji przy równoczesnej prawomocności orzeczenia zawartego w pkt 1 wcześniejszego wyroku z dnia 22 listopada 2013 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

jw

R. G.